

[Elmquist.]

Jeg skal henvise til, at i den svenske Lov har man en Bestemmelse om, at i Brandforsikringskontrakter skal ved „Brand“ forstaaes løssluppen Ild, og for Skade ved Ild, som ikke er „Brand“, har Forsikringsgiveren intet Ansvar. Dér er altsaa en nærmere Bestemmelse af Begrebet, og jeg tror ogsaa, det vilde være heldigt, naar vi nu skal have en Lov, at vi saa fik en nærmere Bestemmelse af dette.

Endelig skal jeg uden at komme nærmere ind derpaa pege paa de Bestemmelser, der findes om Selskabernes Pligt til at meddele Panthavere Oplysning om Nedsættelse af Forsikringssummer. Ogsaa her finder jeg, man er gaaet vel vidt, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, blot lige nævne det, idet det jo ogsaa kan gøres til Genstand for nærmere Forhandling i Udvalget.

Som det fremgaar af det, jeg her har anført, navnlig i Begyndelsen af min Tale, er jeg, selv om der er visse Ting i Forslaget, der trænger til Ændring, og selv om jeg ikke tror, at Forslaget vil faa nogen overdreven Betydning, alligevel af den Mening, at en Lov som den foreliggende maaske paa forskellige Omraader kan blive til Gavn baade for de forsikrede og for Forsikringselskaberne, og jeg skal da paa mit Partis Vegne, saaledes som jeg ogsaa gjorde det i Begyndelsen af min Tale, tilsige vor Medvirken til en hurtig og saglig Behandling af Spørgsmaalet i et Udvalg, saa hurtig, som det er foreneligt med en Behandling, der ogsaa for Folketingets Vedkommende selvfølgelig maa være indgaaende og omhyggelig.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører i denne Sag ikke kan være til Stede, skal jeg paa Partiets Vegne gøre et Par Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Dette Forslag er jo paa Linie med andre fremtrædende Love, Købeloven af 6. April 1906, Aftaleloven af 8. Maj 1917, udarbejdet paa tilsvarende Maade; ved de andre Forslag har først en Kommission paa nordisk Grund givet et fælles Udkast til Forslagene, og derefter er dette Kommissionsudkast, med enkelte Ændringer, som følger af de enkelte Landes særlige Stilling, vedtaget henholdsvis som Købelov og som Aftalelov i de nordiske Lande. Paa lignende Maade søger man herigennem at kodificere en Række Regler og er ogsaa her gaaet den Vej først gennem et Kom-

missionsarbejde at komme til nogenlunde ensartede Regler for de tre Lande.

Denne Maade at lovgive paa kan vi for vort Vedkommende kun se paa med Sympati. Selv om man i og for sig maa anstille den Betragtning, at man paa et Omraade som dette skal være forsigtig med at give alt for faste Lovregler, men lade Livet selv udvikle den Praksis og den Sædvane, som skal være gældende, kan det ikke nægtes, at de to tidligere store nordiske Lovgivningskomplekser, Købeloven og Aftaleloven, har virket overmaade heldigt og paa en gavnlig Maade har forenet Rets tilstandene i de enkelte Lande. Derfor forstaaer jeg ogsaa særdeles vel, at man paa et Omraade som dette, som bliver større og større, efterhaanden som Forsikringen tager større og større Omfang og bliver mere og mere nødvendig, med stor Sympati fra alle Sider maa se paa, at man, naar man endelig skal til at lovgive paa dette Omraade, ønsker ensartede Regler i de nordiske Lande.

Dette har ogsaa givet den højtærede Justitsminister — jeg tror, det var i Lands tinget — Lejlighed til at sige til Rigsdagen, ikke blot til Landstinget — dér kunde man maaske bedre forstaa det —, men det var jo ogsaa noget, den højtærede Justitsminister sagde til Folketinget, at i Virkeligheden skulde vi ikke ændre i denne Lov; thi enhver Ændring vilde være en Forringelse af Loven, sagde Ministeren. Jeg maa formode, naar man ser paa Salens Udseende, at det er med Kendskab til denne Bemærkning fra den højtærede Justitsminister, at Folketingets Medlemmer har syntes, at de ikke behøvede at vie dette Spørgsmaal en alt for stor Interesse.

Men selv om jeg nok kan forstaa, at den højtærede Justitsminister maa have denne Opfattelse, vil Ministeren neppe være uenig med mig i, at dette Lovforslag rent juridisk og forsikringsteknisk er et overmaade vigtigt Forslag, og at det derfor vil være naturligt gennem en Udvalgsbehandling, som vi for vort Vedkommende ikke skal sinke, at søge at skabe virkelig Klarhed over en Række af de Punkter i Forslaget, som egner sig bedre til Udvalgsbehandling end til Drøftelse her i Salen.

Jeg bemærker, at det Omraade, som Lovforslaget gælder for, nemlig Forsikringsaftaler, der indgaaes med Forsikringsaktieselskaber, gensidige Selskaber eller andre Selskaber og Institutioner, vistnok er rigtigt. Naar Institutioner er udtrykkelig nævnt i § 1, maa jeg forstaa det saaledes, at Staten ogsaa er med, at Statsanstalten for Livs-